



VESELÉ
VIANOCE,
TY

Z BABELŤ

KOJOT

OD AUTORKY BESTSELLEROV PODĽA USA TODAY

MEGHAN
QUINN



**VESELÉ
VIANOCE,
TY
zbabelj
KOJOT**

MEGHAN QUINN

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Meghan Quinn: MERRY CHRISTMAS, YOU FILTHY ANIMAL preložila Monika Smolková. Prekladateľka využila dabingové repliky z filmu Sám doma, ktoré pripravilo Štúdio Koliba Bratislava pre televíziu Markíza, Eva Adamová (1996)

Translation © 2025 by Monika Smolková
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © 2025. Merry Christmas, You Filthy Animal by Meghan Quinn.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.
Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover design ©2025 by Sourcebooks
Cover design © Letitia Hasser
Cover illustrations © Gerard Soratio

Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-71-0
EAN 9788069010710

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť použitá ani reprodukováaná akýmkoľvek spôsobom na účely výcviku technológií alebo systémov umelej inteligencie.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Všetky názvy značiek a produktov použité v tejto knihe sú ochrannými známkami, registrovanými ochrannými známkami alebo obchodnými názvami ich príslušných vlastníkov. Spoločnosť Sourcebooks nie je spojená so žiadnym produktom ani dodávateľom uvedeným v tejto knihe.

PROLÓG

MAX

ROZPRÁVAČ: SPOKOJNE MEDZI STROMAMI, naľavo od stodoly so sobmi a v dostatočnej vzdialenosti od prílivu nadšených dovolenkárov v mestečku Kringle, kde to Vianocami žije celý rok, leží čudesa, no predsa grandiózna chatka, ktorá patrí Ottovi a Ide Maxheimerovcom.

Na stromovej Farme Evergreen pokrytej jedličkami bývajú spolu s tromi synmi Felixom, Anselom a Atlasom.

Predstavím vás.

Felix Joseph Maxheimer je najstarší zo súrodencov. Má záľubu v sledovaní počasia, je známy svojimi rozsiahlymi vedomosťami o lágroch a vyžíva sa v pocite, keď má vo všetkom pravdu. Nepohrdne výhľadom na mužov v čiernych gumákoch, ideálne bez trička, ktorí s lopatou v ruke tancujú na melódiu Run Rudolph Run. V meste je spoluvlastníkom spoločnosti, ktorá vozí turistov na elektrických snežných skútroch na kopec, kde sa môžu sánkovať, alebo po vrchoch hneď za mestečkom Kringle.

Ďalší je Ansel Daniel Maxheimer, prostredné dieťa známe potrebu vyvolať spor všade a so všetkými, ktorí sa mu postaví do cesty. Oblubuje džem, vianočné ozdoby so zvieratkami a chaotické recenzie na pizzu, najmä tú syrovú. Sem-tam ho niekto označí za detinského, no napriek tomu ako spoluvlastník spoločnosti pracuje ako mozog operácie a zabezpečí, že sa každý klient na skútri náramne zabaví.

No a napokon najmladší z vrhu je Atlas Peter Maxheimer, ktorému v meste nepovedia inak ako Max. Pri pohľade na tohto vyše stodeväťdesiatcentimetrového drevorubača sa ľuďom objavuje na tvári úsmev, keďže sa okolo neho šíri tajomný šarm. Je presným opakom svojho mrzutého najlepšieho kamaráta Colea Blacka z Whistler Lane. Jednoducho je plný života, šmrncnutý sklonom k dramatickému prejavu v tom najlepšom zmysle slova a trochu prerastený... akoby povedalo pár ľudí z mesta.

Takže mi pripadá ako dokonalá postava, okolo ktorej môžeme vybudovať celý príbeh.

Hneď navodím atmosféru.

Ehm, ehm.

Píše sa Deň vďakyvzdania. Po trochu vysušenom moriakovi s omáčkou neostala v dome plnom mužov ani stopa, z presláveného rodinného receptu – jablkového koláča s kyslou smotanou – nezvyšila ani omrvinka, len sa po ňom tak zaprášilo. Dedko Em podriemkava pred kozubom, kde si svoje geriatrické telo zložil na ručne upletený koberec z oblečenia starých rodičov.

Ida a Otto hrajú karty za jedálenským stolom, na ktorom stoja v zlatých anjelských stojanoch zelené špirálovité sviečky a osvetľujú celú miestnosť.

Felix a Ansel sa vyvalili na gauči s pivom v ruke a pozerajú futbal, pričom debatujú o večierku, ktorý organizujú nasledujúci deň a kam pozvali pätnásť hostí z Illinois.

V dome panuje ticho a pokoj, všetko sa zdá ako v idylke, až kým...

„Mama! Otec!“ rozvalím vchodové dvere, panika mi zvierá hruď, kým sa snažím lapiť dych. „Votrelci.“ Opriem si dlane o kolená a snažím sa nadýchnuť. „Vo... votrelci.“

V dome nastane ticho, ktoré narúša len tichý zvuk futbalu v pozadí, kým sa ku mne otočia obaja bratia.

„Ježiši, Atlas,“ ozve sa Ansel z gauča a na tvári má výraz, ktorý hovorí: čo to s tebou je, sakra. „Vyľakal si dedka Ema.“ Ukáže na osobu spiacu na koberčeku pred kozubom.

Dedko Em čosi zamumle a privinie si jeden z vankúšov, ktorý vyzerá ako skutočná mačka. Moja mama trvá na tom, že je to krásna dekorácia. Medzi nami mužmi však panuje názor, že tá mačka v noci oživa a škriabe na dvere spální.

Felix prisahá, že to počul.

Ansel zase, že ju videl.

„Čo sa tu deje?“ spýta sa otec, keď vojde do obývačky v bielom štrikovanom svetri s rukami v bok.

Narovnám sa a opriem sa o vchodové dvere, stále som zadýchaný zo šprintu, ktorým som prebehol od lesa cez náš pozemok, len tak-tak že som sa nepotkol o akési poleno, nerozbil si hlavu a nezabil sa na mieste.

„Na pozemku sú votrelci. Sú vonku.“

„Votrelci?“ spýta sa mama, keď sa k nám pridá. Obliekla si kárované šaty, ktoré nesmú chýbať každé Vďakyzvdanie ako príprava na začiatok Vianoc. „O čom to, prosím ťa, točíš?“

Felix, môj najstarší brat, sa ozve s pohľadom upriameným na televízor: „Vraj máme na pozemku votrelcov. Zburcujte mesto.“ Zdvihne fľašu piva a odpije si.

Zdá sa, že futbal je dôležitejší ako možná hrozba, že nám idú po rodinnej farme.

„Naozaj tam sú votrelci,“ odvetím, dych sa mi už vcelku ustálil. „Na pozemku. Počul som ich, keď som sa šiel prejsť, aby mi vytrávil po moriakovi. Rozprávali sa a ja som ich počul...“

„Rozprávali sa, fú, to je strašidelné,“ ozve sa Ansel, zdvihne z konferenčného stolíka maminu knižku o vianočných trhoch vo svete a otvorí kapitolu o Francúzsku. „Keď sa ľudia rozprávajú, tak treba zadebniť okná a dvere a zavolať národnú gardu. Felix, ber faklu. Ak sa tí ukecanci priblížia, prišmahneme im hlavy.“

„Prišmahneme hlavy? To sa mi zdá trochu drsný trest za rozprávanie,“ namietne Felix.

Ansel zdvihne zaťatú päšť. „Ukecanci musia zaplatiť.“

Tak toto je moja rodina. Nikto ma tu neberie vážne.

Ozvem sa s bezemočným výrazom, možno trochu podráždene: „Nie je to na smiech. Hovorili o pozemku za nami. Viete, tá prázdna parcela.“

Dedko Em si odkasle, až sa mu zatrasie celé telo, prevalí sa na chrbát a začne chrápať.

Otec si pomädlí čelo. „Atlas, nemôžeš takto vpochodovať domov a všetkých nás vyľakať len preto, že sa niekto rozpráva na hranici nášho pozemku.“

„Naozaj, zlatko,“ pridá sa mama. „Máme ťa radi, no odkedy si sa minulý rok stal mestským kráľom Vianoc, správaš sa ešte dramatickejšie, ako si zvykol.“

Čo, prosím, matka?

Vystriem sa a spýtam sa: „A to má akože čo znamenať?“

Mama mi jemne položí ruku na rameno. „Máš takú tendenciu... veci prikrášľovať. Začalo sa to, keď si sa minulý rok prihlásil do súťaže a všetkých v meste si oslovoval pane alebo madam, nosil si cylinder a skláňal ho pri každom okoloidúcom... a potom si sa zjavil na pódiu v kostýme psa v šortkách, ktoré ti boli prikrátke.“ Dodá šepotom: „Sherry a Tanya do dnešného dňa spomínajú, ako sa ti na tele hompáľali, ehm, roľnícky.“

Rozprávač: Aby som to objasnil, matka hovorí o mestskej vianočnej súťaži, v ktorej vyhráva najvianočnejší súťažiaci.

Koná sa každý rok a proti sebe stojí šesť účastníkov, tí súťažia v rôznych menších úlohách, za ktoré získavajú body. Predminulý rok súťažil Maxov najlepší priateľ Cole proti svojej terajšej manželke Storee. Minulý rok sa zapojil Max a vyhral. Ego mu od výhry ešte nestihlo splasnúť, a to hlavne z dôvodu, že Cole počas svojej účasti nezískal korunu.

„Mne sa na tele nič nehompáľa,“ namietnem urazene.

„Mám video, ktoré svedčí o opaku,“ podotkne Ansel s pohľadom upreným na stránky knihy, pričom prstom kopíruje línie Eiffelovky.

Podráždene si povzdychnem a nadhodím: „Počujte, ja nič neprikrášľujem a ani sa nesprávam dramaticky. Tí ľudia sa naozaj rozprávali pri lese a debatovali o vývine pozemku. Vývine,“ zdôrazním. „To vás naozaj netrápi?“

Otec sa postaví a prednesie: „Atlas, vážim si tvoje obavy, ale to ti nedáva dôvod vletieť sem a narušiť náš pokoj, len aby si nám oznámil, že sa na vedľajšom pozemku ktosi rozpráva. Netušíš, či len tak nedebatujú alebo či majú skutočný záujem, a ani nevieš, či to bude mať na nás nejaký vplyv.“

„Musel som sem vletieť, keď možno chcú odkukať náš nápad. Vieš, aký veľký je ten pozemok? Tridsať akrov. Tridsať prvotriednych akrov pripravených na to, aby nám zobrali, čo sme tu vybudovali.“

„Ježiši, Atlas,“ ozve sa Felix s pohľadom upretým na televízor. „Po prvé, ten pozemok je už roky opustený. Nikto ani nevie, kto ho vlastní. Po druhé, v Kringle sú striktné pravidlá, ktoré bránia v kopírovaní už existujúceho podniku v meste, takže ak by tí ľudia, ktorí sa vraj rozprávajú na hranici pozemku, rozmýšľali o kúpe, Farmu Evergreen nemôžu odkopírovať.“

„Má pravdu,“ dodá Ansel. „Takže ty sa mylíš.“ Odkáže si a ukáže na mňa knihou. „Atlas, Francúzi by ťa nazvali *les imbéciles*.“

Debil. Normálne povedz imbecil, ty hlava dutá.

Odignorujem bratov a prednesiem zvýšeným hlasom: „Ja nežartujem. Počul som ich hovoriť dačo o farme. O farme. Mienia postaviť farmu.“

„Atlas...“

„Oci, myslím to vážne, dobre? Prevalcujú našu farmu!“

Dedko Em sa strhne zo spánku a takmer sa zadusí vlastnými slinami, a tak sa posadí a rozkašle sa.

Ansel priskočí a pobúcha dedka po chrbte, aby sa mu uľavilo. „Podaj mi pivo,“ povie Felixovi, ktorý bratovi podá fľašku. Ansel pomôže dedkovi odpiť si a obzrie sa na mňa ponad plece. „Len sa pozri, čo si spôsobil, ty idiot. Dedko Em sa prebudil zo šlofíka.“

Masírujem si spánky a cítim sa, akoby som nakráčal do paralelného vesmíru, kde nič, čo poviem, nemá váhu. Haló, to som ja, Atlas. Nikoho to nezaujíma? Nie ste znepokojení? Farmu Evergreen odovzdal dedko Em generácii mojich rodičov, ktorí ju majú čoskoro posunúť mne. To posledné, čo chcem, je, aby som posral rodinný podnik, lebo odignorujem blížiacich sa potenciálnych nepriateľov.

„Atlas,“ osloví ma otec jemne. „Asi by si mal ísť hore a... upokojiť sa. Máš za sebou dlhý deň a zajtra sa začína rušná sviatočná sezóna. Možno by si si mal oddýchnuť.“

„Otec,“ hovorím prosebným tónom. „Neklamem. Naozaj tam ktosi bol.“

„Ja viem.“ Pasívne ma potľapká po pleci. „Viem. No najlepšie spravíš, ak sa trochu vyspíš.“

„Mal som odvieť dedka Ema domov.“

„Chalani sa o to postarajú. Ty len... choď hore.“

Keď sa obzriem po rodine a vidím, že na mňa všetci hľadia, prejde mnou zmes podráždenia a pobavenia, čo beriem ako znamenie, aby som sa fakt pobral... ale len na túto noc.

So vztýčenou hlavou prejdem k schodom. „Pamätajte na moje slová, keď vedľa nás začnú budovať novú stromovú farmu, ja si len pekne sadnem a spomeniem, že ste ma mali počúvať.“

Nato vyrazím do podkrovia, kde dočasne bývam, kým si našetrím, aby som si postavil vlastnú chatu na rodinnom pozemku.

Budú sa cítiť ako úplní blbci, keď sa to celé skončí. Len sledujte. Potom sa im vysmejem rovno do tváre.

Vytiahnem mobil a napíšem Coleovi, lebo ak mi niekto uverí, tak môj najlepší kamoš.

Udržiuj ma pri zmysloch.

Podporuj ma.

Je presne tá osoba, ktorej spätnú väzbu teraz potrebujem.

Max: Dnes sme mali na pozemku votrelcov!
Bandu posratých galganov, ktorí si myslia, že môžu prebrať Farmu Evergreen. No veril by si tomu? To sa podľa mňa na Vďakyvzdanie fakt nepatrí.

Natiahnem sa na svojej posteli s baldachýnom a užívam si teplo prikrývky, kým hľadím na podkrovný strop. Ved' oni ešte budú ľutovať, že ma nepočúvali.

Cole: Ty si strašná otrava, kamoško.

S rozťahnutými nozdrami odložím mobil a zavriem oči. Naničhodníci. Všetci do jedného.



1. KAPITOLA **MAX**

ROZPRÁVAČ: V DOME PANUJE ticho.

Nenašli by ste tu ani nohy, kým Max leží na posteli a polovica tela mu z nej visí, na nohách má stále topánky z predchádzajúceho večera. Slnčné lúče do miestnosti prechádzajú cez kruhové okno vpravo.

Vyschlo mu v ústach.

Svaly má stuhnuté tým najnepohodlivejším spôsobom.

Rozhodne nie je pripravený na začiatok sezóny vianočných stromčekov. Hoci mu povedali, že prehádza, nedokázal prestať myslieť na votrelcov z predchádzajúceho dňa, čo prerástlo do nepokojných snov a myšlienok o zániku Farmy Evergreen.

Pamätáte, keď som povedal, že má sklon k dramatickému prejavu? Veď sa presvedčte sami.

„Naozaj si to myslíš?“

Rozprávač: Moment, ty sa so mnou nemáš zhovárať.

„To rešpektujem, no len tak zo zvedavosti, budeš tu celý čas?“

Rozprávač: Áno.

„Dobre vedieť. V tom prípade by som sa rád niečo spýtal.“

Rozprávač: Počúvam.

„Celá tá situácia s votrelcami, naozaj sa to stalo alebo si na strane mojej rodiny, ktorá tvrdí, že som blázon?“

Rozprávač: Naozaj sa to stalo.

„Ja som to vedel, doriti!“

Rozprávač: Poďme sa radšej posunúť v príbehu.

Pretriem si oči, keď mi ich slnko takmer vypáli cez okno, a pomaly sa posadím na posteli.

„Á, sakra,“ chytím sa za križku. „Bože, prečo som spal v takejto polohe?“

Nohy položím na zem a uvedomím si, že som spal v topánkach a kabáte. Dala mi rodina sedatívum bez toho, aby som si to všimol?

Zhodím zo seba topánky a kabát a prejdem do provizórnej kúpeľne, ktorú zbúchal otec, keď som sa nasťahoval späť do rodného domu.

V tridsiatke netúžite začať novú kapitolu života nasťahovaním sa späť k rodičom, no keď mi otec predostrel nápad, že prevezmem farmu a postavím si na pozemku vlastný dom, vedel som, že mám len jednu možnosť: nasťahovať sa späť, aby som si našetril na vlastné bývanie.

A tak tu som.

Bývam v podkroví u rodičov, pretože z detskej si mama spravila miestnosť na svoje kreatívne aktivity a mne vyhovuje súkromie v podkroví na druhom poschodí s nízkymi stropmi, hoci mám skoro dva metre a každý večer sa bojím, že si v posteli nájdem pavúka. To ani nehovorím o provizórnej sprche, ktorá pozostáva z vaničky, zo sprchovej hlavice a závesu okolo. Človek má úplne pocit, že obyvateľ sa ide v živote posunúť ďalej – určite nejde preraziť dno.

Zaujímavosť: sprchu používam pre seba i na riad. Hotový luxus, čo vám budem hovoriť.

No nebojte sa, mám tu aj záchod. Odmietam používať vedro, ktoré mi zo žartu daroval Ansel, keď sa dopočul, že sa sťahujem do podkrovia.

Pustím sprchu a robím, čo treba, pričom si dávam záležať na zuboch, dokonca použijem zubnú niť a dve rundy ústnej vody. Osuším sa, navlečiem si trenky a prehodím si cez seba zelený župan. Ráno zvyknem sedávať za kuchynským ostrovčekom v župane a piť proteínový nápoj, kým si na mobile prezerám sprostosti, ako to nazýva dedko Em.

Nazujem si papuče a s vrzgotom zídem po drevených schodoch na prvé poschodie, kde si všimnem dokorán otvorené dvere do rodičovskej spálne. To je zvláštne. Mama sa o takomto čase zvyčajne chystá.

Možno dnes vstala skôr.

Pokračujem na prízemie, kde sa zastavím pri vchode a všimnem si na zemi noviny, ktoré vhodili cez otvor vo dverách, no otec ich ešte nezdvihol.

Divné.

Vezmem noviny, strčím si ich pod pazuchu a prejdem do kuchyne, ktorá zíva prázdnotou. Nevidím jediný vytiahnutý tanier či chladiaci sa hriankovač.

Poškrabem sa na hlave a otočím sa okolo vlastnej osi, aby som si prezrel celú kuchyňu.

„Haló, otec?!“ zakričím a noviny položím na linku. Nakuknem za roh do pracovne, kde by si mohol prechádzať záznamy o farme, no tam po ňom nie je ani stopy. Proste nič.

Vystriem sa, prejdem k jedálenskému stolu a zavolám: „Mama?“ Ticho kazí len šum pece.

Poškrabem sa na líci, lepšie si prepášem župan a vyjdem na verandu, kde rodičia niekedy pijú rannú kávu s výhľadom na naše stromy.

Otvorím dvere a studený horský vzduch mi na celom tele privodí husiu kožu, až sa všetko... scvrkne.

Áno, scvrkne. Presne tak, nebojím sa to povedať. Bývam v meste, ktoré je vyvýšené viac ako dva kilometre v strede Skalnatých vrchov, a moje dolné partie chránia pred chladom trenírky a desaťročný župan.

Nakuknem za roh a zakričím: „Mama? Otec? Ste tu?“

Keď mi je odpoveďou len zvuk vetra v korunách smrekov, rýchlo skontrolujem garáž, kde sú zaparkované obe autá, a tak odcupitám späť do domu, keďže ma začína premáhať chlad.

„Dočerta. Kde len môžu byť?“

Potrebujem mobil, preto vyjdem späť do svojej izby, kde si sadnem na posteľ a pošlem im správu.

Max: Kde ste kto?

Sledujem, ako sa správa odosiela, čakám na slovíčko „doručené“, ale keď sa po pár sekundách neobjaví, zježia sa mi chlpy na zátylku.

Tak to je zvláštne.

Správa by už mala byť doručená.

„Nebudeme preháňať,“ rozprávam sa sám so sebou, „lebo presne to by odo mňa očakávali, že hneď prejdem k najhoršiemu scenáru, obzvlášť po tom, čo sme včera prediskutovali. Zachovaj pokoj.“

Zhlboka vydýchnem a prejdem na prvé poschodie.

Otvorím četovaciú skupinu s bratmi.

Max: Počujte, neviete náhodou, kam dnes išli naši? Zobudil som sa a neviem ich nikde nájsť.

Odložím mobil a prejdem k chladničke, schmatnem nádobu s mliekom a natiahnem sa po proteín a šejker.

Na chvíľu sa zastavím, zdvihnem mobil, no situácia sa opakuje a správa bratom neprišla.

Čo, doriti?

Rozhodnem sa poslať ďalšiu správu, aby som sa uistil, že to nie je mojím telefónom.

Max: Prišla ti táto správa?

Otvorím šejker a začnem doň liať mlieko, keď vtom ktosi zaklope na vchodové dvere a ja od ľaku takmer vyskočím z kože. Pustím nádobu a mlieko sa vyleje po celej kuchynskej linke.

„Doriti.“ Zdvihnem nádobu a prejdem k dverám.

Otvorím a spravím krok vzad, keď ku mne poďíde Cole a ukáže mi svoj mobil. „Prečo si mi poslal toto?“

Prezriem si displej a potom nadviažem očný kontakt so svojim šarmantným kamošom. S jeho strapatými hnedými vlasmi a bradou, ktorá mu lemuje sánku, je to, akoby som sa pozeral do zrkadla. Na rozdiel od neho som však vyšší, oveľa atraktívnejší s bezchybnými črtami a vďaka čarovnému úsmevu a veselej povahe aj sympatickejší.

„Chcel som sa uistiť, že mi funguje mobil.“

„Prečo by nefungoval?“ Prezrie si ma od hlavy po päty.

„A prečo si v župane? Kamoš, je skoro desať.“

„Čo? To fakt?“

„Hej. Čo si robil celé ráno, sakra?“

„Šalel,“ odvetím, keď Cole vojde dnu. „Nechcem, aby si si myslel, že sa správam ako blázon, lebo to nie som, no počuj, myslím si...“ Bože, bude si o mne myslieť, že som sa pomiatol, no prehltnem svoju pýchu a dopoviem: „Myslím, že moja rodina zmizla.“

„Ježiši... Kriste,“ zamrmle a chytí sa za koreň nosa. „Vieš čo, ja idem asi rovno k sobom a začnem s dnešnými povinnosťami. Na toto nemám náladu.“

Otočí sa k dverám, ale ja ho schmatnem za plece a otočím ho späť. „Kámo, ja nežartujem. Nikde nie sú...“

„Asi preto, že sú vonku na farme a pomáhajú ostatným s prípravami na jeden z najnáročnejších dní v sezóne, zatiaľ čo ty sa zadrávaš doma v župane.“ Potiahne zaň. „Nechutné. Mal by si si kúpiť nový. Tento je úplne vypelichaný.“

„Je v pohode,“ odvetím a odtiahnem sa od neho. „Robí, čo má.“

„Si si istý? Lebo ti z neho trčí ľavé vajce.“

„Čo?“ Pozriem dole, na čo sa Cole zasmieje. Vrhnem naňho nahnevany pohľad. „To vôbec nie je vtipné. A nie, nie sú na farme, lebo keby boli, tak by im prišli moje správy, a to sa nestalo.“

„O čom točíš?“

Chytím kamaráta za rameno a vediem ho cez rodinnú miestnosť do kuchyne, kde z linky kvapká mlieko na zem.

„Čo to tu, sakra, stváraš?“ Cole mi pozrie do očí. „Mama ťa zabije, ak uvidí ten bordel.“

Schytím pár červených servítok, ktoré zvýšili z predchádzajúceho dňa, a hodím mu ich. „Tak mi pomôž.“

Cole začne s nevôľou utierať mlieko, alebo sa o to aspoň pokúša. „Tie servítky nestoja ani za posledné drobné. Podaj mi papierové utierky.“

Schmatnem univerzálny čistič a s ním aj utierky a hodím mu ich.

Obaja sa pustíme do upratovania, kým Cole nadhodí: „Tak, a teraz mi povedz, čo tak blázníš.“

„Naši tu nie sú,“ odvetím a uvedomujem si, že zniem šialene, ale vážne, prečo by odišli a nenechali mi aspoň odkaz alebo dačo také? „Myslíš... myslíš, že ich niekto uniesol?“

Cole si sťažka povzdychne a odtrhne pár ďalších utierok, aby mi pomohol doupratovať. „Možno sú zaneprázdnení a nemôžu odpovedať.“

„Tie správy im ani len neprišli. Nepíše, že by boli doručené. Vždy majú zapnuté telefóny. Skúsil som napísať aj bratom, no neozvali sa a ani im sa správy nedoručili. Fakt si myslím, že sa čosi stalo.“

Cole zdvihne napoly zmáčané noviny, ktoré ležali na linke, položí ich bokom a potom zdvihne obálku a povie: „Čo je toto?“

Pozriem na ňu a pokrčím plecami. „Neviem.“

„Je na nej tvoje meno.“

„Fakt?“ Vytrhnem mu ju. „To je otcov rukopis.“

„Hmm, možno je to stopa v tejto tajomnej záležitosti, ktorú sa snažíš rozlúštiť,“ Cole prevráti oči.

„Možno hej,“ odvetím, hlavu držím vzpriamene. Nedovoliím, aby ma jeho kyslá nálada zdeptala. Otvorím obálku, kým Cole doumýva linku. Čítam nahlas. „Atlas, keď budeš toto čítať, tak budeme sedieť v lietadle do Európy.“ Zdvihnem pohľad od listu a poviem: „Do Európy? Prečo idú do Európy?“

„Neviem. Čo tak dočítať ten list, aby si to zistil?“

Odkašlem si a pokračujem: „Nachystal som prekvapenie pre tvoju mamu a beriem ju na vianočné trhy po Európe.“ Odmlčím sa. „Och, po tom vždy túžila. To je od otca veľmi milé.“

„Hej, len si to predstav. Nezmizli, iba išli na výlet.“ Cole pokrúti hlavou.

„Vieš čo, šlo by to aj bez sarkazmu.“

„Šlo by to aj bez tvojej hlúposti, a predsa sme tu.“

Odignorujem ho a čítam ďalej. „Nepovedal som ti o tom, lebo hoci ti s farmou dôverujem, neverím, že by si udržal tajomstvo.“

„No nemá pravdu?“ zamumle Cole.

Krivo naňho pozriem. „Budeme preč až do Vianoc.“ Zdvihnem pohľad. „Do Vianoc?!“ skríknem. „Čo, doriti? Budú preč do Vianoc?“

Cole mi podráždene vytrhne list z ruky a pokračuje v čítaní. „Všetkých sme oboznámili so situáciou. Mitch bude dávať pozor na každodenný chod a Kate prevezme predaj za mamu. Sú v zácviku a s otázkami sa budú obracať na teba. Toto je tvoja šanca ukázať, že máš na to, aby si prevzal farmu. Verím, že odvedieš dobrú prácu... viem, že áno. Ozve-me sa. Lúbim ťa. Otec.“ Cole odloží list nabok a sadne si na ostrovček. „No vidíš, na túto šancu si čakal. Máš na starosti farmu.“

Potiahnem sa za vlasy. „Hej, no... Varovanie by nezaškodilo. Hovorili so všetkými, len nie so mnou? Neveril mi, že by som udržal tajomstvo.“

„Ani mne nikto nič nepovedal, tak si možno myslel, že ani jeden z nás neudrží tajomstvo. No u mňa ide skôr o to, že tvoja mama vždy vie, kedy klamem. Ty len nevieš držať jazyk za zubami.“

Neznášam, že má pravdu.

„Keď ja sa cítim... nepripravene.“

„Nepripravene? Veď na farme pracuješ takmer celý život. Keby tú prácu pán Maxheimer zveril mne, zvládol by som ju so zavretými očami, a to len z toho, ako som ťa pri nej sledoval.“

„Neviem, či to má byť kompliment alebo urážka.“

„Koho to zaujíma?“ odvetí Cole. „Chop sa príležitosti a choď do toho. Už dlho chceš, aby otec odišiel do dôchodku, tak mu ukáž, že ti môže zveriť celý podnik a skutočne odísť do penzie.“

Príkývnem. „Vieš čo, asi máš pravdu.“ Napnem hruď, až sa mi roztvorí župan a vykuknú mi hrudné svaly. „Asi sa chopím vedenia a spravím z toho svoju farmu.“

„Paráda,“ odvetí Cole s kamennou tvárou. „No mohol by si to spraviť oblečený? Lebo,“ ukáže na mňa, „toto fakt nie, kamoško.“



2. KAPITOLA **BETTY**

ROZPRÁVAČ: KÝM MAX IDE do práce – po tom, ako sa obliekol –, v meste sa čosi rysuje.

Čosi, čo by rozhodne mohlo pohroziť Maxovej sviatočnej se-zóne.

Pamätáte sa na tých votrelcov? Neboli len výplodom Maxovej predstavivosti. Nie, boli skutoční. A my sa bližšie pozrieme, čo sú zač.

A čo zamýšľajú.

„Ránko.“ Strýko Dwight zdvihne na pozdrav šálku kávy, keď vojdem do kuchyne.

Ráno som si šla zabehať, studený horský vzduch mi takmer zmrazil pľúca a na zľadovatených chodníkoch som sa skoro dolámala, preto som sa rozhodla, že si asi zaplatím členstvo v miestnej posilke. Ak sa to tak dá nazvať. Skôr je to zadná miestnosť U Polárky, kde sú tri bežiacie pásy, jedna lavička na dvíhanie číniek a pár jednoručiek v rôznych veľkostiach, ale predsa netvorí celú sadu.

„Ránko,“ odvetím, kým si zo stojana na hrnčeky vedľa kávovaru vyberiem šálku a nalejem si vytúženú dávku kofeínu.

„Ako sa ti behalo?“ Strýko Dwight sedí za kuchynským stolom a pred sebou ho čakajú vajíčka, slanina a toast v obale z donášky. Vyzerá to tak, že sa každé ráno chodí prejsť do mesta, aby si vyzdvihol raňajky. Nazýva to cvičením, hoci mu táto cesta zaberie dve minúty. No ja do toho nemám čo hovoriť.

„Fajn,“ odvetím a opriem sa o linku.

Dwight je odo mňa len o päť rokov starší. Sme proste jedna z „tých“ rodín, kde má strýko takmer toľko rokov ako ne-ter. Hoci je to trochu zvláštne, vyrastala som s tým, že som mu hovorila strýko Dwight, lebo rodine to pripadalo vtipné a akosi sa to ujalo. Teraz by mi bolo divné povedať mu inak.

„Aj keď to asi nebol najmúdrejší nápad. Takmer som sa zabila, keď som zahla k Vianočnej oáze. Šmykla som sa na ľade a prevrhla som kovovú sochu Santa Clausa. Narobila riadny rámus.“

„Presne viem, o ktorej soche hovoríš. Vždy ju tam majú.“

„A prečo? Zdá sa mi to nebezpečné.“

„Dankworthsovci, ktorí ten darčekový obchod vlastnia, dostávajú každý rok pokutu, lebo je hazard nechať ju takto na rohu. Bob Krampus ich už párkrát požiadal, aby sa jej zbavili, no oni nepočúvli. Tak im ostali len pokuty.“

„A Bob Krampus je...“

„Niekedy zabúdam, že mesto úplne nepoznáš. Bob je Santa a neoficiálny starosta nášho mestečka Kringle.“

„Jasné,“ prisvedčím s prikývnutím. „Stále sa učím. Takže Dankworthsovcom nevadí platiť pokuty?“

„Nevadí. Bob Krampus za tie peniaze kupuje soľ, ktorú jeho syn, Bob Krampus Junior, každé ráno rozsypáva.“

„No, dnes ráno asi nič také nerobil,“ namietnem.

„Šla si si zabehať skôr, než sa v meste čokoliek otvára.“

„Pravda.“ Na sekundu sa zamyslím. „Tá socha však stála na ulici. To ju na noc neschovávajú? A ak je taká nebezpečná, prečo ju ľudia neukradnú?“

„Výborná otázka. Majú na ňu namierené kamery. Nikomu ani nenapadne sa jej čo i len dotknúť. Dankworthsovci sú jed-
na z bohatších rodín v meste, takže sa s nimi nikto nechce
hašteriť.“

„To znie ako z *Krstného otca*.“

„Aj tak sa dá povedať.“ Odpije si z kávy. „Čo hovoríš na ná-
vrh, ktorý som ti včera predostrel?“

Sadnem si za kuchynský stôl a prehodím si nohu cez nohu.
„Takto to znie, akoby si mi predostrel návrh na manželstvo.“

Prevráti oči. „Vieš, čo myslím, Betty.“

„Viem. Len sa vyhýbam odpovedi.“

Odloží šálku kávy, utrie si prsty do servítky a oprie sa na
stoličke. „Budem k tebe úprimný, Betty, lebo sa mi zdá, že to
v tvojom živote nikto nerobí.“

V tom má pravdu.

„Momentálne si nezamestnaná. Slobodná. Bývaš u rodi-
čov v suteréne, kde háčkujes, lebo nemáš nič lepšie na práci,
okrem štvrtkových večerných návštev v centre pre seniorov,
kde lúštiš hádanky s ľuďmi ako Murgatroyd, Harold a Hen-
rietta.“

„Vlastne sú to Murgatroyd, Harold a Harriet,“ opravím ho.

„Moja chyba.“

„Je ti odpustené.“

„Ale vážne, Betty. Čo ti bráni prijať môj návrh?“

Nič.

Vôbec nič mi nebráni, jedine strach. Strach z nepoznaného.
Strach z posunu. No najmä strach z neúspechu.

Po tom, ako som musela zavrieť svoj milovaný celoročný
vianočný obchodík vo Fort Collins len rok po otvorení, ne-
zvládnem ďalší projekt, ktorý môže opäť zlyhať.

To ani nehovorím, že som na podobný návrh nebola psy-
chicky pripravená. Keď moja rodina prišla do Kringletownu
na Deň vďakyvzdania, očakávala som milé rodinné stretnu-

tie, na ktorom sa hrajú hry, vychutnáva sa koláč a zaspáva sa pri futbale, ale potom sa ma strýko Dwight spýtal, či sa s ním prejdem, a keďže som v sebe mala už štyri kúsky koláča, pripadalo mi to ako dobré rozhodnutie. Ani som netušila, že ma vezme na pozemok, ktorý kúpil pred desiatimi rokmi, keď mal len dvadsaťjeden rokov, lebo chcel investovať peniaze, ktoré mu nechali rodičia.

A že to je pozemok.

Cez vysoké košaté jedle sa otvára malebný výhľad na hory, a predsa ostal kus prázdnej plochy, kde sa dá robiť v podstate hocičo.

No strýko Dwight má plán. Mieni tam postaviť vianočnú farmu.

Opísal mi to ako miesto, kam by ľudia prichádzali oslavovať vianočnú sezónu. Vychutnávali by si tu horúcu čokoládu, ktorú si kúpili v stánku, sedeli by okolo vatry, kým v pozadí by znela hudba. Miesto, kde návštevníci nahliadnu do Santovej dielne, ako taký kúsok severného pólu s obchodíkmi a atrakciami. Vlastne... to znie ako výborný nápad. No šialené je, že chce, aby som tomu šéfovala ja.

Poštuchne ma pod stolom nohou. „No tak. Povedz áno.“

Pokrútim hlavou. „Ja... ja neviem. Celé ma to dosť zaskočilo. Vo Fort Collins mám život. Ja...“

„Porozprávaj mi znova o tom živote.“ Spýtavo zdvihne obočie.

„Mám tam rodinu.“

„Autom to nie je ďaleko,“ namietne. „Nestahuješ sa na Aljašku.“

„Hej, ale... vo Fort Collins je Buzz.“

„Kto je Buzz?“ spýta sa strýko Dwight.

„Moja tarantula,“ odvetím. „Nemôže žiť bezo mňa. Stavím sa, že už teraz ledva prežíva, úplne sám.“

„A Buzzovo terárko je zabetónované do zeme?“

„Nie,“ odpoviem.

„Tak sa môže presťahovať s tebou.“

Čakala som podobnú reakciu, ale aj tak som si povedala, že to skúsim.

„A čo... čo moje oblečenie? Všetko mám doma.“ Aký chabý argument. Aj ja si to uvedomujem. Topiaci sa aj slamky chytá.

Strýko Dwight si ma premeria pohľadom. „Betty, túto šancu potrebuješ. Viem, čo ti porobila strata obchodu. Videl som, ako ťa to zničilo. Áno, všetci sme ti dali čas, aby si sa mohla vyrovnáť so stratou niečoho, čo ti bolo srdcu blízke, no nadišla chvíľa, aby si sa vzchopila a pustila sa do čohosi nového. Skús znova tvoriť a stavať.“

Bože, prečo som akási precitlivená?

Nehodlám cítiť tieto pocity, nie pred strýkom Dwightom.

Odvrátim zrak a zhlboka sa nadýchnem, kým poviem: „Ja... nemyslím si, že som správny človek na túto prácu. Nedokázala som udržať pri živote ani svoj obchodík, tak ako mám, prosím ťa, uskutočniť tvoje plány? Je to oveľa väčšie a bude si to vyžadovať množstvo práce, je tu strašne veľa premenných.“

„O to sa nemusíš strachovať. Ja ti poskytnem zdroje, ktoré budeš potrebovať, a navyše sme v mestečku, kde vianočný biznis funguje celoročne, ľudia si sem chodia užiť sviatky. V tomto meste sa doposiaľ zavreli len dva podniky.“ Ukáže dva prsty. „V prvom prípade šlo o účtovnícku firmu, ktorá vlastne začala fungovať interne, a v druhom prípade šlo o sieť reštaurácií, ktorá sa pokúsila infiltrovať do nášho čarovného mestečka. Nikto tam nechodil už len z princípu, preto to tam museli zavrieť. Všetkému ostatnému, čo sa v Kringle otvorilo, sa darí. Ver mi, šanca na úspech je vysoká.“

Chvíľu nad tým celým uvažujem, pretože má pravdu. Za každým, keď sem prídem na návštevu, tu vidím rovnaké reštaurácie, rok čo rok tie isté podniky.

„Tvoja pomoc by sa mi fakt šikla. Máš nos na kreatívne veci, estetické cítenie, vieš to so sociálnymi sieťami a dokážeš vybudovať podnik v dnešnej digitálnej dobe.“

„Hej, a hneď nato ho poslať ku dnu,“ zahundrem.

„No tak,“ napomenie ma. Keď sa nám stretnú pohľady, povie: „Tvoj podnik neskrachoval kvôli tebe, ale kvôli polohe. Ak by si ten obchod otvorila tu v meste, šlo by to na dračku. Problém nebol v nápade, lebo inak by si na Instagrame nemala päťdesiat tisíc sledovateľov.“

Odmietam si to priznať, lebo sa stále utápam v pocite zlyhania. No stále mám všetkých sledovateľov a naďalej ich kŕmim príspevkami, hoci obchod už neexistuje. Narástla by mi sledovanosť, ak by som začala operáciu Kringle? Prinieslo by mi to zákazníkov? Stále by verili mojim snom a mne?

„Neviem...“

„Daj mi jeden dôvod, prečo by si do toho nemohla ísť. Jeden solídny dôvod.“

Našpúlím pery do strany, kým premýšľam. Viem, že čokoľvek poviem, nebude považovať za opodstatnený dôvod, a tak priznám, ako sa naozaj cítim. „Keď ja sa bojím.“

Prikývne. „To je pádny dôvod, ale cez to sa dá preniesť. Tentoraz na to nebudeš sama, budem tvoj konzultant a vezmem si na starosť veci ohľadom stavby. Ty budeš studnica nápadov a na to ti viem poskytnúť kapitál. Myšlienku už máme, len ju treba zrealizovať, a mne nenapadá nik, kto by sa na tú prácu hodil viac ako ty.“

Šklbne mi kútikom pier.

„Tak povedz áno. Sľubujem, že to nebudeš ľutovať.“

Sťažka si povzdychnem, zavriem oči a poviem: „Tak dobre, idem do toho.“